

Budu číst dva texty, které hovoří o otevřených komunikačních kanálech, o prolomeném mlčení, o tom, že se má a musí mluvit a že se mají předávat zprávy:

Apoštol Pavel píše:

„Naším doporučujícím listem jste vy sami; je napsán na našem srdci, všichni jej znají a mohou číst.

Je přece zjevné, že vy jste listem Kristovým, vzniklým z naší služby a napsaným ne inkoustem, nýbrž Duchem Boha živého, ne na kamenných deskách, nýbrž na živých deskách lidských srdcí. Odvažujeme se to říci, protože důvěřujeme v Boha skrze Krista.

Ne že bychom mohli tuto způsobilost přičítat sami sobě na základě toho, co je v nás; naše způsobilost je od Boha, který nás učinil způsobilými sloužit nové smlouvě, jež není založena na liteře, nýbrž na Duchu. Litera zabíjí, ale Duch dává život.

Jestliže smlouva literami vytesaná do kamene sloužila smrti, a přece byla nastolena s oslňující slávou, takže synové Izraele nemohli pohlédnout na tvář Mojžíšovu pro její pomíjivou zář – oč slavnější bude služba Ducha! Byla-li služba vedoucí k odsouzení slavná, oč ji převyšuje služba spravedlnosti!

Ano, ona sláva vůbec nebyla slávou ve srovnání s touto slávou vše přesahující! Jestliže přišlo slavně to, co pomíjí, oč slavnější je to, co zůstává!“

(2. list Korintským 3:2-11)

Effatha

Apoštolé se dovolávají obsahu, který Pán Bůh vložil do lidských životů korintských křesťanů i samotných apoštolů skrze Ducha svatého. Così je napsáno na apoštolském srdci. A autor je Pán Bůh. On to píše, je to jeho dílo: „**Odvažujeme se to říci, protože důvěřujeme v Boha skrze Krista.**“ (3:4) říká apoštol.

Lidské srdce, lidé a jejich život vepsaný na apoštolském srdci, jsou dopisem, který doporučuje apoštola a jeho spolupracovníky. Není třeba vůbec nic jiného. To ale také říká, že lidský život je veřejně čitelný. Apoštol mluví o svém srdci: Říká „**všichni jej** (ten dopis) **znají a mohou číst.**“ (3:2)

Na životě nositele křesťanství (apoštola či běžného křesťana) si lidé čtou. Takže podle našich projevů a zcela obyčejných postojů života usuzují, zda obsah stojí za to. Není to podle našich svědectví a kázání, ale často už podle toho, co kolem sebe šíří náš život. Takže podle zájmu a péče o druhé si říkají: „Za tím bych šel...“ nebo „Obávám se, že mi nemá, co říct...“

Apoštol začal sebou samým a svými spolupracovníky a pokračuje Korintskými. I oni jsou čitelní, mají sdílený obsah. Teď budu chvíli mluvit cizími slovy: Korintští jsou *imprintem*, to je vydáním, které nese otisk, vtisk charakteru vydavatele. Korintští jsou nositelem značky.

Jako se u nás v Litomyšli připomíná značka Pavla Olivetského (tiskaře Jednoty bratrské 1504 či 1506 až 1531), jeho charakteristické tisky se dobře poznají podle použití razidel na deskách či podle tvaru s kladby řádek, jednotlivých typů a ozdob. A to až dodnes! Je na to celá věda. Nebo značka vydavatele Portmana, který se vyučil u mistra tiskaře Augusty. A nebo později Horáčkova značka Paseka. Ladislav Horáček si pro nakladatelství vzal postavu z Váchalova Krvavého románu. Postava nakladatele Paseky tak nerozlučně patří k novodobé historii Litomyšle. A texty Václava Havla vycházejí právě v Pasece.

Takže nejen apoštolé, stejně tak jsou sami Korintští vydáním, které je díky vtištěnému charakteru Ducha svatého jasným svědectvím o Božím povaze. A onen otisk na lidském životě (srdci) je Boží matricí pro přetisk na další materiál. Tisková forma není už na kameni, ale je na lidském srdci.

Dovolím si poznámku: Apoštol byl hodně moderní a měl velkou odvahu, když nespolehl na kamenné svědky, na trvalost tiskové formy, která by po staletí vydávala stejný otisk, ale spolehl se na z našeho pohledu nekvalitní a nespolehlivé lidské srdce, které by mělo sloužit k tisku na další materiál, na další lidské srdce. Dnes bychom řekli, že se spolehl na tisková data, která někdo přinese na přenosném disku a ona se přepíše digitálně na obrazovku či na tiskovou plochu. Občas se v takových datech objeví chybička. A to dokonce nepřímým zaviněním, ale přenosy takové chyby přinášejí.

Apoštol velice riskoval, jako i Pán Bůh riskoval. Co jiného je Ježíšovo utrpení, smrt a kříž. Jednomu i druhému, Pánu Bohu i apoštolovi se to někdy nevyplácelo, protože zrovna u Korintských docházelo ke ztrátě dat - u nás dochází možná také. Přesto apoštol tento přenos dat - ze srdce na srdce - považoval za daleko úspěšnější a slavnější a historie mu dává za pravdu, protože se data stále přenášejí, až se přenesla i k nám. To je velká a slavná věc! To stojí za připomenutí.

Pro nás je to místo k ocenění Božího díla. Máme příležitost ke chvále našeho Boha, ke vděčné víře Bohu, který nezůstává kamenným svědkem současnosti. Naopak, dovede používat nové a nové formy a nikdy se nezastaví. Svá data si chrání a vkládá je zase a znovu do paměti i na obrazovku či papír či jiné hmoty. My to u říkáme svědomí, spolu vědomí, jakýsi *hotline*, horká linka mezi nebem a zemí. Apoštol tomu říká, že je to slavná služba, jež šíří milost a pravdu, spravedlnost ve všech jejích podobách.

A k tomu přečtu ještě slíbené evangelium: Tentokrát Markovo podání 7:31-37
„Ježíš se vrátil z území Týru a šel přes Sidón k jezeru Galilejskému územím Dekapole. Tu k němu přivedou člověka hluchého a špatně mluvícího a prosí ho, aby na něj vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil prsty do jeho uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhlédl k nebi, povzdechl a řekl: „Effatha,“ což znamená „otevři se! I otevřel se mu sluch, uvolnilo se pouto jeho jazyka a mluvil správně. Ježíš jim nařídil, aby to nikomu neříkali. Čím více jim to však nařizoval, tím více to rozhlašovali. Nadmíru se divili a říkali: „Dobře všechno učinil. I hluchým dává sluch a němým řeč.“

Ježíš jde pohanskou krajinou, skoro podobně jako Eliáš v 1. Královské 17:9. Jde-li do Kafarnaum, k jezeru Genezaretskému, pak jde oklikou; ale sám si to vybral - jde tudy. Myslím, že nedoceňujeme jakou oklikou jde náš Pán, zajímajíc se o pohany; jak moc si odskočil, aby se o nás postaral.

Pochopitelně chceme krátká řešení. Oni mu taky říkali: „Hele, polož ruku!“, tak to dělají rabíni, tak jsi to udělal už mnohokrát... To znamená dvojí zároveň: „Ta ruka stačí... Tak moc ti důvěřujeme.“ A zároveň: „Ta ruka, to je ještě únosné řešení - jsme pohané, „nevěřící“. Nic moc jiného by nemuselo svědčit tobě a možná ani nám. Nebudeme se kompromitovat. Ale prosím, pomoz mu!“

Ježíš tou oklikou šel právě pro toho člověka. Tisíce jich kolem neuzdravil, ale tohoto člověka si vybral, podpořil projev víry jeho okolí, ten byl nadmíru jasný! Tady je ten, kterému se bude věnovat...

Ale vzal si toho člověka stranou a dotýkal se jej podobně, jako to dělali různí jiní uzdravovatelé. Jak tomu pohanské okolí rozumělo. A protože jedná s hluchoněmým, sahá mu na místa jeho postižení. Nebude to o něm bez něj. Když chce nějakou komunikaci, nějakou spolupráci, dotýká se - nejprve uší a pak jazyka. Ty sliny - no, Ježíšovy metody a způsoby uzdravovatelů by dnes vůbec neobstály. Hygiena a tak... A ještě ten Covid...

Ale Ježíš probourá i tuhle bariéru, dívá se nahoru a s povzdechem vysloví osvobozující: „Otevři se!“ Hebrejsky či aramejsky. Otevírá tak všechny portály komunikace a předávání. A hluchoněmý? Slyší! A mluví správně!

Ježíš neměl zájem, aby o tom někdo někde příliš povídal. Přece jenom zůstává mnoho těch, kteří uzdraveni nebudou... Ale asi to musel vědět, že se pověst tohoto činu neudrží pod pokličkou. Reprint, tedy otisk jeho jednání a slov bude opakován zas a zas.

A v tom, co letělo krajinou rozpoznává evangelista Marek ohlas dobrého stvoření, toho radostného ocenění každého stvořiteleského dne: „**A viděl Bůh, že to bylo dobré!**“ (Genesis 1) Ono to docházelo i pohanům! Mimoděk! A také je tu naplnění prorockých slov Izajášových, které slibují jiný svět, skutečnou proměnu lidského chování: „**Dodejte síly ochablým rukám, pevnosti kolenům klesajícím. Řekněte nerozhodným srdcím: „Budte rozhodní, nebojte se! Hle, váš Bůh přichází s pomstou, Bůh, který odplácí, vás přijde spasit. Tehdy se rozevrou oči slepých a otevrou se uši hluchých. Tehdy kulhavý poskočí jako jelen a jazyk němého bude plesat. Na poušti vytrysknou vody, potoky na pustině.“**“ (Izajáš 35:3nn)

I u nás vládne ideál loajality - „Nic jsem neviděl, nic jsem neslyšel a nic jsem neřekl“ Ale to se pro dobré zprávy vůbec nehodí. Otevřené kanály našeho vnímání a předávání zpráv potřebujeme pěstovat. Dnes, snad více, než kdy jindy. Otisk Ducha svatého se bude opakovat jako ozvěna, znovu a zase. A díky Bohu, nikdy nezanikne.